

University of HUDDERSFIELD

University of Huddersfield Repository

Siddiqui, Kalim

Derfor er India sa fattig [Reasons behind mass poverty in India]

Original Citation

Siddiqui, Kalim (1989) Derfor er India sa fattig [Reasons behind mass poverty in India]. Bergens Tidende.

This version is available at <http://eprints.hud.ac.uk/id/eprint/16769/>

The University Repository is a digital collection of the research output of the University, available on Open Access. Copyright and Moral Rights for the items on this site are retained by the individual author and/or other copyright owners. Users may access full items free of charge; copies of full text items generally can be reproduced, displayed or performed and given to third parties in any format or medium for personal research or study, educational or not-for-profit purposes without prior permission or charge, provided:

- The authors, title and full bibliographic details is credited in any copy;
- A hyperlink and/or URL is included for the original metadata page; and
- The content is not changed in any way.

For more information, including our policy and submission procedure, please contact the Repository Team at: E.mailbox@hud.ac.uk.

<http://eprints.hud.ac.uk/>

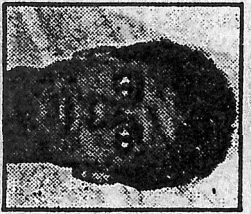
Derfor er India så fattig

Bergens Tidende - 13.7.1989

KRONIKK

Bergens Tidende
torsdag 13.
juli 1989

Det er ikke overbefolkning, men kolonimaktens utbytting som er årsak til den store fattigdommen i India, hevder Kalim Siddiqui i denne kronikken. Med India mener han da også Bangladesh og Pakistan. Siddiqui er selv indiat ved Universitetet i Bergen.

KALIM SIDDIQUI

Økonomi styret var Indias sammenlignet med de vesteuropiske landene. Kolonialismen skapte massefattigdommen i India. Utbyttingen av landet spilte en stor rolle for den britiske industri med sin opphopning av kapital. Jeg mener at de store verdier som ble tatt ut av India satte fart i den industrielle revolusjonen i Storbritannia.

Det indiske samfunn var før koloniseringsen på ingen måte ensartet med sosial likestilling. Strukturen var forskjellig fra region til region. Samfunnet var svært ulikt i de høye kastene, et mellomlag (bønder, håndverkere m.l.) og bunlaget (de lave kastene), vesentlig landbruksarbeidere og fattige bønder. Bunlaget var en viktig kilde til arbeidskraft i landbrukssektoren. Overstrukturen derfra ble reinvertert i landet, og ikke sendt ut. De laveste lagene levde over ekstremt minimum, det bekreftet mange kjente europeiske reisende som var i India under det 17. og 18. århundre.

ble kjøpt og solgt, slik at klasseforskjell og inntektsforhold hos bondene ble opprettholdt. Men i det 17. århundre begynte lagdelingsprosessen å bli sterkere. Utviklingen av varebytte, først mellom nabosamfunnene og så innen selve samfunnet, skapte inntekt- og klasseforskjeller mellom de enkelte medlemmene. De rike (hæren, administrasjonen osv.) begynte å overta jord som tilhørte fellesskapet og gjøre den til sin private eiendom.

Mot slutten av det 17. århundre var mesteparten av det indiske territorium en del av stormogulens rike. Statens elendomsrett til jorden, som hadde eksistert fra gammel tid, var den avgjørende faktor som influerte både på forholdet til landbruket og hele den økonomiske strukturen på den tiden. Som regel oversteig ikke jordleien mer enn en sjettedel av høsten. Europeiske handelsmenn betalte i gull eller sølv for sin import fra India. Europeisk teknologi var på ingen måte den indiske overlegen, derfor var behovet for europeiske varer og teknologi i India ubetydelig, mens Indias bomull og silke fant et blomstrende marked i Europa.

Det indiske samfunn var en selvforstærkt produksjonsenhet. På dette området skilte det seg ut fra de europeiske land, der hver familie var sysselsatt både i håndverk og jordbruksarbeid. I India skjedde fordelingen av arbeidskraft på håndverk og landbruk derimot mellom medlemmer av samfunnet. At staten lemmet av en familie, At staten eide jorden i India, hindret at den

spredde seg, oppsto det et nytt forhold mellom håndverkere og bønder. Penger ble i stadig større grad brukt i varebyttet mellom landbruk og håndverk. Håndverkere solgte sine produkter utenfor samfunnet — til markeder andre steder. Før kolonialismen i India vokste det fram en storstilet produksjon av tekstiler, jern og sukker i Nordøst-India. Denne produksjonen var organisert av de rike håndverkerne. Da utviklingen av fabrikkproduksjonen kom til India, ble den undergravid og senere nadeløst ødelagt ved utbytting av landet.

ringen var sult og død for millioner av folket. Ifølge de offisielle tallene døde 10 millioner mennesker, eller en tredjedel av befolkningen, av sult tidlig i 1770-årene. Dessuten nyttet kompani- og avgifter fordi de hadde monopol på all handel med matvarer i India.

I løpet av kort tid ble landets innenlandske marked erobret av britiske industrivarer. Ved å monopolisere landets utenrikshandel forøvret kolonistene den lokale industri de tradisjonelle utenlandsmarkeder, mens de britiske markedene ble beskyttet av tollmurer. Samtidig kunne britiske varer innføres til India nesten tollfritt.

Kjøpport av billige industrivarer fra Storbritannia hadde en katastrofal virkning på indisk økonomi. I 1774 importerte India bare bomullsvarer for £ 156, men i 1813 var verdien av importen steget til 109.000 pund. Denne importen økte ytterligere mer enn 5000 ganger mellom 1818 og 1836. Ved midten av det 19. århundre hadde utføret bomullsvarer, glass og metallprodukter over hele verden, selv importerte britiske produkter.

Kolonipolitikken, som ødela håndverket, førte til flukt fra byene i India. Alle de største byene, bortsett fra Calcutta, hadde nedgang i befolkningstallet. Dacces folketall ble redusert til halvparten, og spinning, som sysselsatte nesten alle familiene i distriktet, ble nedlagt. Selve kunsten å spinne og veve, som hadde gitt arbeid til et utall, ble løpet av 50 år overført til Storbritannia. En fremstående indisk økonom, A.K. Bagchi, har nylig undersøkt en rekke statsdistrikter (Bihar) i begynnelsen av det 19. århundre, bygd på folketellingen av 1901. Han fant at antallet av de som var avhengig av industrien gikk ned

fra 18 til 12 prosent, og tallet på lokale bomullsspinnere og vevere sank katastrofalt. Britene eksporterte ikke bare tekstiler til utlandet, men også til India. I årene 1815 til 1832 falt verdien av Indias eksport av bomullsvarer fra 1,3 mill. pund til under 100.000 pund, mens importen steg fra 260.000 til 400.000 pund. Ifølge den offisielle statistikken ble 65 prosent av bomullsforbruket i India dekket av importert bomull.

ritenes avgiftspolitik skilte seg vesentlig fra de tidligere regjeringenes, idet verdiansettelsen bygde på hvor mye jorden burde produsere, ikke på den avlingen som faktisk ble høstet. Kolonimaktens avgiftssystem resulterte i masse-ekspropriasjon av gårdene. Bondene mistet eiendomsretten til jorden og ble redusert til leiearbeidere. Som et resultat av denne reformen ble store deler av fellesarealene gjort til statsieendom. De fleste bondene måtte leie jorden hos gods-eierne eller staten, og hadde ingen rettigheter. De mistet sin økonomiske uavhengighet, og ble tvunget til å produsere det de fikk ordre om av godsieierne — eller av koloniregjeringen.

Det kommersielle landbruket i India var innrettet på å begynne å selge britiske interesser, og førte ikke til økte inntekter for bondene. Det resulterte i sult og fattigdom, da bondene ikke var direkte tilknyttet verdensmarkedet, og var avhengig av pengeutlånerne for å få kreditt. Dette forholdet ble stadig forverret fordi de lønnsomme avlingene krevde økende investeringer.

Fra 1901 til 1941 viste den totale landbruksproduksjon en gjennomsnittlig vekst på 0,23 prosent, mens befolkningen økte med 0,6 prosent for året. Folketallet i India vokste således tre ganger fortare enn hele landbruksveksten. Hvis vi ser på matvareproduksjonen og den kommersielle produksjon, er resultatet katastrofalt. I 1931 hadde 280 millioner indere knapt 1 tredjedel av de forsyningen som var tilgjengelig for tidligere generasjoner.

Modernisering av landbruket betyr økt produktivitet og lønnsomhet for en viss del av befolkningen. Men i det koloniserte India skjedde ikke det. Svært ofte var denne prosessen kunstig og forsert, den førte til økonomisk forskjeller blant bondene, og ikke til virkelig vekst.

Det er ikke riktig å si at kolonialismen stimulerte vekst i Indias moderne industri. De fleste var begrenset til konsumvarer som tekstiler, sukker, te, jute, tobakk etc. Veksten i moderne industri var heller ikke tenkbar, og dens andel i nasjonalproduktet var lav. Selv de industrier som hadde vokst, ble snart helt avhengig av Storbritannia på det gladiat teknologiske.

I kolonitiden ble juteindustrien den viktigste. Den ble kontrollert av britiske forretningsmenn. De andre viktige industrier var bomull, som vesentlig var konsentrert i Bombay, hvor vekstforholdene var gode og råmateriale og hjemmemarkedet tilgjengelig. Men denne industrien ble brutalt undertrykt av Lancashire.

Byggingen av jernbaner utgjorde den største britiske kapitalinvestering i India, men det meste av byrden ble lagt på det indiske folk.

Kort sagt ble den største delen av det økonomiske overskuddet til kolonistene i India ikke investert i landet, men sendt til utlandet. Det innebar at det ble yttest lite til investerings i India. Denne uttappingen spilte en viktig rolle for den hurtige industriveksten i Storbritannia fordi den ikke bidro til stimulerende innenlands, og skapte massefattigdom i India.